

”Ofta tänker jag
att det är lika bra att ge upp,
strunta i att ta min examen
och istället bara vara sjuk.
Ge upp.”

#heltsjukt

#heltsjukt

Läs mer om kampanjen #heltsjukt på
www.heltsjukt.se.

Du hittar oss också på Twitter och Facebook!

Vill din organisation ansluta sig till kampanjen?
Tveka inte att ta kontakt med oss på SFS.

Vad är helt sjukt?

Sverige beskrivs ofta som ett tryggt land med ett starkt socialt skydds nät. Men det gäller inte alla, framför allt inte landets studenter.

Till skillnad från andra människor kan studenter inte vara sjukskrivna på deltid. Det finns också studenter som är oförsäkrade bara för att de inte tar ut studiemedel. Dessutom har studenter 30 dagars karenstid vid sjukdom när anställda bara har en karenssdag.

Det är stora brister i studenternas sjukförsäkring som få är medvetna om. Ofta är det inte förrän du själv är i behov av skydds nätet som du upptäcker hur stora hålen är. Genom kampanjen #heltsjukt vill vi uppmärksamma dessa brister och sätta press på politikerna att på allvar ta tag i problemen.

I boken du håller i har vi samlat berättelser från studenter som är, eller har varit, sjuka. Du får bland annat träffa Mia och Lena. Mia skadade sig i en seglarolycka, men trots att hon nu mår bättre vågar hon inte ta upp studierna igen eftersom hon inte vet om hon klarar av att läsa på helfart. Lena som har Crohns sjukdom blev inlagd på sjukhus efter några dagar in på terminen och lyckades aldrig avsluta sina studier.

Nu delar de med sig av sina upplevelser för att fler ska förstå att för varje termin som går drabbas nya studenter av bristerna i sjukförsäkringen. Sveriges förenade studentkårer, Mia och Lena och många fler orkar inte vänta längre.

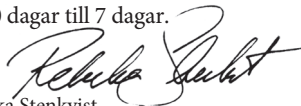
Nu är det dags för de ansvariga politikerna att lyfta ut studenternas sjukförsäkring ur den parlamentariska socialförsäkringsutredningen. Även studenter har rätt till en grundläggande trygghet i form av en heltäckande sjukförsäkring.

Vi kräver att:

- Sjukförsäkringen ska kopplas till studier. Studenter ska inte behöva ta studiemedel för att få rätt till en sjukförsäkring.
- Studenter ska ha rätt att vara sjukskrivna på deltid.
- Ansvaret för studenternas rehabilitering ska bli tydligare.
- Studenters karenstid vid sjukdom ska kortas från 30 dagar till 7 dagar.

Johan Alvfors
Vice ordförande Sveriges förenade studentkårer

Rebecka Stenkvist
Ordförande Sveriges förenade studentkårer

Vi kräver att:

- Sjukförsäkringen ska kopplas till studier. Studenter ska inte behöva ta studiemedel för att få rätt till en sjukförsäkring.
- Studenter ska ha rätt att vara sjukskrivna på deltid.

- Ansvaret för studenternas rehabilitering ska bli tydligare.
- Studenters karenstid vid sjukdom ska kortas från 30 dagar till 7 dagar.

Sara:

Den femte augusti 2013 opererade jag mitt högra knä på grund av en korsbandsskada. Detta innebar att jag var tvungen att använda kryckor under de två första månaderna på höstterminen, och resten av terminen gjorde jag mitt bästa för att leva ”pensionärsliv” enligt min läkares rekommendationer. Från mitt lätosäte sida fanns ingen möjlighet att ta det tid jag behövde för att kunna återhämta mig - även om min rehabilitering var sådan att jag inte var sängliggande så har det tagit enormt mycket energi. Att välja att inte ta en kurs på grund av att jag var skadad var inte möjligt - då skulle jag inte få studiemedel. Jag var inte så sjuk att jag var sängliggande, men såpass att 100% studier inte heller var möjligt. Men att vara sjukskriven på 50% de första månaderna? Den möjligheten fanns inte. Istället avslutade jag höstterminen med en kuggad tenta och var totalt psykiskt utmattad - det var inte långt ifrån att jag gick in i väggen. Min rehabilitering har inte heller blivit 100% bra för att jag helt enkelt inte haft tid.

#heltsjukt

Julia:

Jag har borderline och får ibland vissa dippar, när jag fick det sedan skickades jag till psyk. Mina val var; att bli inlagd på psyk eller ingenting alls. Nu tvingas jag plugga 100% trots att jag ibland inte kan det då jag får ångestattacker. Men blir jag inlagd missar jag skolan helt och det vill jag inte för jag tycker att min utbildning ger mig andrum från min sjukdom många gånger. I och med att jag inte är inlagd så finns det ingen hjälp att få.

#heltsjukt

Sofia:

Jag har varit sjuk under snart två år. Det finns ingen direkt diagnos på mig men det är en härlig kompost av utmattning och (eventuellt kronisk) depression. Jag mådde dåligt under hela HT12 men visste att det inte var tillräckligt för heltidssjukskrivning och kunde reglerna kring studiemedlet. Jag försökte få hjälp från sjukvården men de hade inte möjlighet att hjälpa mig eftersom jag inte mådde tillräckligt dåligt. Jag fick hjälp när jag nådde en punkt då det inte gick längre, då jag inte kunde gå till skolan för att ångesten och tröttheten var för stor. Jag blev då heltidssjukskriven i fyra månader (varav tre var sommarlov) och hade då ingen inkomst alls. Lyckligtvis hade jag besparingar att leva på och tagit tillräckligt med hp för att nöja CSN.

När terminen väl började igen och jag mådde bättre men inte tillräckligt bra fanns ju ingen "mjukstart" att välja på utan det blev att köra heltidsstudier iom att tanken på att vara hemma hela dagarna då jag ändå mådde relativt bra kändes värre. Under det här läsåret (HT13/VT14) har mina studieresultat påverkats negativt iom att min hälsa blivit sämre pga ökad stress över att klara tillräckligt med hp (utöver mina "riktiga" syndrom). Resultatet är alltså att jag fortfarande är sjuk, skulle behöva vara deltidssjukskriven (enligt min läkare), inte presterar på min "vanliga" nivå i skolan och därmed inte lär mig tillräckligt.

#heltsjukt

”Det hela slutade
med att jag tvingades
att friskförklaras mitt i
terminen trots att jag inte
var frisk, men kunde ändå
inte plugga.”

Jane:

Jag blev sjukskriven pga stress, jag var så utbränd att jag hade grava minnesluckor dagligen och inte kunde ta till mig av undervisningen. Jag blev tvungen att "avsjukskriva" mig när jag mådde så pass bra att jag orkade gå och handla och träna själv, då ansåg försäkringskassan att jag inte var sjuk till 100% eftersom jag kunde lämna mitt hem. Detta trots att min läkare sagt att det var viktigt för mig att försöka göra exakt det för att återanpassa mig till en vardag.

Eftersom jag var 100% sjukskriven fick jag inte heller åka och hälsa på min bror som då bodde i London, trots att resan var bokad innan jag sjukskrev mig och även det var något psykolog och läkare tyckte var en bra ide.

Det hela slutade med att jag tvingades att friskförklaras mitt i terminen trots att jag inte var frisk, men kunde ändå inte plugga. Jag blev därför av med csn påföljande termin och fick sälja alla mina fonder och tömma övriga besparingar för att försörja mig.

#heltsjukt

Lena:

Jag har en kronisk, osynlig sjukdom - en auto-immun sjukdom som heter Crohns sjukdom, och tillhör gruppen inflammatoriska tarmsjukdomar (IBD).

Vid 16 års ålder började jag bli dålig, men fick kämpa i 4 år innan jag blev trodd och då ordentligt undersökt och min diagnos. Efter det fick jag kämpa för att få behandling, eftersom sjukhusledningen ville spara pengar och pressade min läkare att därför neka mig behandlingen jag behövde, trots att jag utan behandling blir dödligt sjuk, pga av att min variant av sjukdomen är så aggressiv.

Dessa sjukdomar ökar hela tiden och går ner i åldrarna. T.o.m. spädbarn kan utveckla dessa sjukdomar. Det är typiskt att man insjuknar i unga år, under tonår och dryga 20-årsåldern. De är så vanliga att de borde klassas som folksjukdomar. Men de syns inte utanpå, och få vågar berätta att de har en mag-tarmsjukdom.

Förståelsen från omgivningen är ofta lika med noll, och också samhällets regelutformning, där man inte verkar medveten om dessa typer av obotliga, allvarliga men osynliga sjukdomar.

Jag hade kämpat mig igenom ett år på universitet innan diagnosen. Eftersom jag inte fick hjälp av vården var jag tvungen att försöka leva likadant som förslag och fick pressa mig själv genom både gymnasium och universitetskursen. Mina betyg från gymnasiet blev sämre än de behövt vara. Min sista tenta på universitetskursen kuggade jag, för jag blev så sjuk.

Sedan kom jag in på en utbildning på annan ort och flyttade. Tre dagar in på nollningen blev jag inlagd.

Jag fick äntligen en diagnos, men efter det följde en kämpig tid. Jag kunde inte plugga heltid och när jag sedan nekades behandling, falerade allt med min hälsa totalt. Det gick inte att plugga vidare och jag hade inte rätt att behålla studentlägenheten, när jag inte kunde ta några studiepoäng. Men fastighetsägaren var snäll och lät mig bo kvar.

Tillslut fick jag dock hoppa av studierna helt, eftersom reglerna var så stelbenta. Oavsett om man vände sig till CSN om studiemedlen, socialen för ekonomiskt bistånd, eller Försäkringskassan fanns det regler som inte var anpassade efter att det finns människor med osynliga, kroniska sjukdomar som vetenskapen inte hittat svar på hur man kan bota eller som man kan garantera säga hur sjukdomen kommer yttra sig resten av livet. Det är verkligen helt sjukt, för detta är inte ens ovanligt.

Jag tvingades avsluta mina studier och säga upp studentlägenheten, flytta hem till min förälder och söka ekonomiskt bistånd från kommunen - varje månad, i flera år. På grund av reglerna kunde jag inte återuppta studierna. Och livet var ett helvete, då kommunen inte hade rutiner för människor med dessa typer av sjukdomar, utan att ha problem med droger eller liknande.

Idag har jag efter 10 år kamp för att komma ur socialbidragsberoendet - eftersom reglerna för det är cementerande i sig - lyckats få först

aktivitetsersättning, tills jag fyllde 30, från Försäkringskassan. Sedan fick jag en anpassad lönebidragsanställning på 50%. Men sedan var jag tvungen att kämpa länge för att få sjukersättning på resterande 50%. Jag höll på att nästan inte få det, eftersom det är svårt, ibland omöjligt, att få, då man kan ha svårt att bevisa att man aldrig med kommer kunna arbeta/studera på heltid igen. Det tog nästan ett år av tvistande med försäkringskassan innan jag tillslut fick det beviljat. Under tiden levde jag under existensminimum, pga den låga lönen och på det ökade kostnader pga den kroniska sjukdomen.

Jag har alltså fått kämpa länge, över 10år, för att komma dit jag är idag. Men jag har fortfarande inte kunnat återuppta studierna. Också för att jag behövde betala tillbaka studieskulden från innan, pga återbetalningsreglerna, innan jag kunde tänka på studier igen - vilket inte går med en ekonomi som är så dålig att man måste låna pengar till mat, mediciner och basala hygienprodukter som toalettpapper. Det blir inte bättre av att studieförhållandena på universitet och högskolor inte heller är anpassade efter dessa slags sjukdomar. Man har exempelvis inte rätt till hemtenta om man inte kan närvara vid tentatillfället pga av inläggning på sjukhus för medicinsk, nödvändig regelbunden behandling. Istället hänger nödvändiga anpassningar på godtycke - man är helt beroende av att råka få en förstående lärare.

Allt som allt är jag idag över 30 år och har fortfarande inte kunnat avsluta mina studier. Det kanske jag aldrig kommer kunna göra, pga allt regelkrångel. Fast jag skulle kunna plugga på deltid om jag fick.

Resultatet är inte bara en personlig tragedi för mig. Det innebär att jag inte kan utbilda mig till arbeten som jag skulle kunna utföra även fast jag är sjuk. Förutom den anledningen tvingas jag också bli arbetslös, och att jag kommer ha svårt att hitta ett nytt jobb jag kan utföra. Jag kommer sannolikt bli bidragberoende resten av mitt liv. Jag kommer kosta samhället onödiga pengar, som så många andra. Därefter väntar en mycket pover pension.

Mina framtidsutsikter är sannolikt förstörda - inte på grund av min sjukdom, utan på grund av reglerna.

#heltsjukt

”Allt som allt är jag idag över 30 år och har fortfarande inte kunnat avsluta mina studier. Det kanske jag aldrig kommer kunna göra, pga allt regelkrångel. Fast jag skulle kunna plugga på deltid om jag fick. ”

Isabel:

Jag drabbades av en depression under höstterminen under andra året på programmet jag läser och fick - som tur var - kontakt med psykiatrin i staden där jag bor, och kämpade på med antidepressiva mediciner och några stödsamtal terminen ut. Jag kom efter ganska mycket i skolan och allt kändes tungt. På vårterminen orkade jag inte mer och blev sjukskriven i två månader. Det var väl det enda rätta, jag läser en väldigt stressig utbildning. Under tiden kunde jag inte studera parallellt med min sjukskrivning för då räknades det som att jag gick tillbaka till studierna fullt ut, och skulle då inte vara berättigad någon sjukpenning alls, och jag var om för alla andra studenter tvungen att klara en viss del poäng för att behålla studiemedlet. Detta gav mig kalla kårar varje gång jag tänkte på det. Det kändes som ett mar-drömsscenario att kanske misslyckas med tentor och därefter stå helt utan pengar. Det finns som konstaterats här inget mellanting när man är student, ingen deltidssjukskrivning, ingen "rehab".

De kommande två månaderna fick jag alltså inte delta i någon undervisning och inte tentera några moment som jag kommit efter med. Jag vet att jag kände mig passiv och lite överflödig. Det känns väldigt märkligt eftersom grundtanken måste vara att jag ska bli klar med mina studier någon gång! Under tiden sjukskrivningen pågick var jag utanför och tappade väldigt mycket kontakt med klasskompisarna eftersom jag inte var i skolan och inte deltog i någon undervisning. Från skolans håll var inte heller någon engagerad för att få mig att kunna återgå till mina studier. Det kanske är så på universitetet... det kanske låg på mig.

Framåt sommaren förlängdes min sjukskrivning och läkaren och jag gjorde upp om att jag skulle förbli sjukskriven fram till sommaren och därefter försöka jobba i stället. Vad som hade skett om jag inte fått något sommarjobb har jag ingen aning om, men det löste sig som tur var.

Det var ganska omständligt att hålla kontakt med CSN och Försäkringskassan, de kommunicerade inte direkt med varandra. Nu har jag återupptagit studierna genom att börja om med klassen under min. CSN-lånen jag tagit under tiden jag varit sjuk har räknats av. Hur det gått med studiebidraget jag inte utnyttjat när jag varit sjuk och inte studerat vet jag inte heller.

30 dagars karenstid är i alla fall svart på vitt och det är mycket orättvist, eftersom en student då ALDRIG någonsin kan vara sjuk om han/hon inte är sjuk längre än 30 dagar. Idioti.

#heltsjukt

Sebastian:

Jag är en sådan person som för det mesta tycker om att studera, jag är nyfiken och gillar att försöka förstå sammanhang men även detaljkunskap och min främsta drivkraft är att bidra till samhället genom att hjälpa andra. Det är nog denna kombination som medförde att jag valde att studera till tandläkare. För ett år sedan ungefär började jag tappa ork och energi. Jag fick avsevärt sämre kort och långtidsminne. Utöver bristande energin och dalande minnet, fick jag sämre tålamod med människor vilket gjorde att jag drog mig undan. Efter några månader var jag ett vrak, hade misslyckats med en tenta för första gången under mina 2 och 1/2 år vid universitetet, umgicks väldigt lite med andra, var ofta osams med nära och kära, samt grät i princip varje dag, ibland av helt oförklarliga skäl. Detta gjorde att jag fick dåligt samvete och upplevde mig som att jag blivit en dålig person. En fredagkväll under denna period blev jag helt plötsligt illamående, och ovanligt yr som gjorde att jag åkte in till akuten. Det visade sig att jag hade fått grav anemi, och fick 4 påsar blod den natten och dagen efter. Denna brist skulle ha uppstått under en längre tid, då läkarna sa att jag hade dött om det sjunkit till så låga nivåer snabbt.

Trots blodet som jag fick under den helgen, så hade jag behövt därefter tid att återhämta mig efteråt och komma ikapp med min eftersläpande tenta. Detta fanns det däremot inget ekonomiskt utrymme för utan fick fortsätta terminen och hoppa över den tentan som skulle komma.

Idag har jag fortfarande dessa två tentor eftersläpande efter mig då jag inte hunnit eller orkat ta tag i dem.

#heltsjukt

”De kommande två månaderna fick jag alltså inte delta i någon undervisning och inte tentera några moment som jag kommit efter med. Jag vet att jag kände mig passiv och lite överflödig.”

Josefin:

Jag vill dela med mig av min berättelse för att sjukförsäkringssystemet för studenter är helt sjukt. Det är ohållbart, ohälsosamt och orättvist. Det måste förändras, och det måste förändras nu.

Jag har alltid varit en väldigt ambitiös och glad person som gillar att ha många bollar i luften. När jag började studera tog det inte lång tid innan jag läste extrakurser och läste på 150%. Jag älskade det! Jag lärde mig så mycket och kände att jag fick ett mål med mitt liv, en dröm, som jag inte tidigare hade haft. Jag skulle fortsätta studera och doktorera, och till slut bli professor! På mindre än fem år tog jag ut två kandidatexamen, någonting som egentligen tar sex år på heltid. Den sista tiden studerade jag på halvfart och arbeta på heltid samtidigt. Sen small det till.

Efter ca 8 månaders utredning fick jag till slut svar på vad det var för fel på mig. Jag har en kronisk neurologisk smärtsjukdom - Fibromyalgi. Allt föll samman och min kropp orkade ingenting längre, jag blev sjukskriven på heltid och fick sluta med både studierna och jobbet. Jag gick två st olika smärthanteringsprogram. Till slut insåg jag och min man att vår situation var ohållbar, vi behövde mer hjälp och stöd i vår vardag och bestämde oss för att flytta till vår hemstad där vi båda hade våra familjer.

Men vad skulle jag göra nu? Trots min sjukdom så ville jag ju komma vidare i livet, jag ville fortsätta försöka nå min dröm om att bli professor. Men min sjukdom tillåter inte mig att varken studera eller arbeta på 100% längre. Jag tänkte att jag kanske ändå skulle klara av att studera på halvtid.

I samråd med teamet på smärtrehabiliteringen, min handläggare på försäkringskassan och husläkare kom vi fram till att jag skulle ta upp mina studier igen, på halvfart. Min handläggare på FK fick i uppdrag av läkaren att ta reda på hur det såg ut med sjukskrivning samtidigt som studier. Efter en tid berättade han att jag kunde studera och vara sjukskriven samtidigt. Jag hade själv kollat upp detta lite och allt jag läst, alla jag pratat med uppgav motsatsen, så det var ju lite konstigt att han sa att det var ok. Men, eftersom jag nu skulle studera på avancerad nivå och det var under en begränsad tid (2 år) så trodde jag att det var anledningen till att det var ok. Tydligt hade de väl undantagsregler då som jag inte själv kunnat få fram genom att googla.

En vecka innan studierna skulle börja ringde han mig. Han berättade att han hade missuppfattat informationen han fått och att det var visst så att jag inte var berättigad någon sjukpenning/sjukskrivning om jag studerade.

Min inkomst minskade med mer än hälften och plötsligt var min enda inkomst halva CSN, alltså 4500. Enda anledningen till att den här ohållbara ekonomiska situationen kunde fungera var för att jag har en man med fast inkomst. Men skulle jag vara beroende av hans inkomst på det sättet? Fanns det ingenting jag kunde göra? Min handläggare föreslog att jag skulle - istället för att ta upp mina studier igen, istället för att försöka ta mig tillbaka in i samhället, istället för att fortsätta nå min dröm, istället för att göra mitt liv meningsfullt och kreativt, istället för att försöka leva ett normalt liv trots min sjukdom, istället för att ha ambitioner - fortsätta vara sjukskriven på heltid.

Jag valde att försöka ta mig tillbaka till mitt liv. Eftersom jag nu inte var berättigad någon sjukersättning längre fanns det ingen anledning till att vara sjukskriven på 50%, detta i samråd med läkare och FK.

Idag visade det sig att ytterligare en dörr stängts pga den ohållbara sjukförsäkringssituationen för studenter som är sjuka. Det visade sig att jag inte heller är berättigad någon a-kassa. På grund av att jag inte varit sjukskriven under tiden jag studerat.

För a-kassan räknas på hur mycket du arbetat under det senaste året - om det inte är så att du studerat eller varit sjukskriven, då kan man hoppa över den tiden och basera a-kassan på arbetet innan allt detta. Men bara om du vart sjukskriven och/eller studerat på HELTID. Men jag som är sjuk kan bara studera på halvfart. Då frågade handläggaren mig om jag varit sjukskriven de övriga 50%.

Eftersom jag inte var berättigad någon sjukersättning fanns det ju ingen anledning till att vara sjukskriven på 50%, detta i samråd med läkare och FK. Jag vet inte ens om man kan vara sjukskriven på halvtid som student.

Så - jag är inte berättigad någon a-kassa heller. Inte ens ett grundbe-
lopp. Trots att jag varit medlem i flera år, trots att jag arbetat tillräck-
ligt länge för att få inkomstbaserad ersättning, trots att jag är sjuk och
inte klarar studera med än halvtid - bara för att jag inte varit officiellt
sjukskriven den övriga tiden. - Som man enligt reglerna inte ens kan.

Det känns som att man sitter i en rävsax. Att oavsett vart man vänder sig så stängs dörren. Jag står mitt emellan alla instanser, kan inte få hjälp någonstans enligt det här sjuka sjukförsäkringssystemet för studenter. Är det bättre att jag hoppar av mina studier, hamnar utanför och tvingar ge upp mina drömmar för att istället bli sjukskriven på heltid? Varför har inte jag rätt att få samma sjukersättning och sjukförsäkring som någon som arbetar på halvtid? Varför kan inte jag få hjälp att rehabiliteras tillbaka till studierna? Varför är det mer önskvärt jag blir heltidssjukskriven istället?

#heltsjukt

” Varför kan inte jag få hjälp att rehabiliteras tillbaka till studierna? Varför är det mer önskvärt jag blir heltidssjukskriven istället?”

Andreas:

Juli 2012 var jag med i en trafikolycka. Vi blev påkörda bakifrån på motorväg, beräknad hastighetsskillnad 80 km/h.

Jag har ännu inte blivit tillräckligt frisk för att kunna uppta mina studier än. Det på grund av stora brister inom vården i landet.

Men jag har fått klart för mig att om jag skulle vilja prova på att studera deltid, så kommer jag att förlora min sjukpenning. Jag är då klassad som "frisk". Jag får alltså inte vara deltidssjukskriven och studera på deltid. Det trots att min husläkare anser att när det väl är dags för mig att återuppta mina studier så kommer jag inte klara av att studera på heltid utan måste börja i ett långsammare tempo. Skolan har inget problem med detta. De har redan nu godkänt att när jag är tillräckligt frisk för att kunna återuppta mina studier så får jag göra det på deltid.

Jag tycker att det är skamligt att man som sjuk i dagens samhälle inte ska kunna vara deltidssjukskriven och kunna studera på halvfart.

Eftersom jag har fått whiplash grad 3, post commotio och lider av stora kognitiva problem är det en omöjlighet för att gå från heltidsjukskriven till heltidsstuderande.

Vem skyddar den som är skadad?

#heltsjukt

Mia:

Förra våren råkade jag ut för en olycka med skador på hjärna och rygg som följd. I dag har jag varit sjukskriven i åtta månader och det är ovisst när jag kan komma tillbaka och om jag kommer kunna ta min examen. Om jag istället hade arbetat hade jag varit tillbaka på 50% nu. Anledningen till att jag varit sjukskriven så länge är för att jag måste vara säker på att jag kan komma tillbaka till heltidsstudier när jag egentligen skulle behöva trappa upp studierakten och ta en tenta i taget och testa min förmåga. Att systemet ser ut som det gör är kostsamt både emotionellt och ekonomiskt för mig som individ och för samhället. Varje dag som går så blir ju barriären tillbaka allt längre.

Det var i slutet av maj förra året som jag föll i ett moment på en seglarskola. Sommaren som följde blev kostsam då det dels tog tid på F-kassan att bereda ärendet då de menade att studentpressent tar längre tid. Men jag hade inte heller rätt till så stor ersättning då jag inte jobbat så mycket av den anledningen att jag läst på heltid och fokuserat på studier. Min inkomst var därför baserad på sommarjobb där jag var timanställd. Något som också var ett problem för F-kassan. Samanlagt fick jag 10.000 kr för 82 dagars sjukskrivning vilket inte går att leva på!

Jag började höstterminen med planen att skriva c-uppsats. Det blev dock ingen c-uppsats. Hjärnan kollapsade och jag kunde inte tänka klart. Jag blev sjukskriven igen och fick i början av 2014 plats på neurorehab. Där fick jag genomgå en neuropsykiatrisk utredning där det kom fram till att jag har kognativa besvär, hjärntrötthet och minnesproblem vilket är en följd av några hjärnblödningar som jag fick i huvudet och som skapat förändringar i hjärnvävnaden. Att överan-

stränga sig kan förvärra besvären över tid. Under den här perioden var jag sjukskriven 100% och fick fullt stöd från CSN vilket jag är tacksam över. Problemet är bara isoleringen som kommer av att vara fullt sjukskriven, frånvaron av sociala kontakter som jag byggt upp med mina kursare och som kan vara viktigt för mitt nätverk, samt att jag förlorar kunskap ju längre tid som jag är borta.

Under min sjukskrivning har jag därför deltagit i föreläsningar på en kvällskurs som går på 50% Jag tycker att det fungerar bra och skulle gärna försöka ta tentorna. Dock får jag inte läsa på 50% och samtidigt vara sjukskriven. Jag får heller inte gå upp på tentor om jag inte är tillbaka i skolan. Detta skapar ett problem då jag inte kan testa min förmåga. Jag tror att jag kanske skulle klara det men är inte 100% säker.

Ett annat problem är sommaren. På rehab menar dom att jag har en arbetskapacitet på 25% och måste trappa upp arbetet. Problemet är att hitta en arbetsgivare som vill anställa någon på dessa villor och också att kunna leva på en lön på 25%. För sjukskriven på sommaren kan jag inte vara även om ett helt team med psykologer, läkare och arbetsterapeuter menar att det skulle vara det bästa för mig .

”Problemet är isoleringen som kommer av att vara fullt sjukskriven, frånvaron av sociala kontakter som jag byggt upp med mina kursare och som kan vara viktigt för mitt nätverk, samt att jag förlorar kunskap ju längre tid som jag är borta.”

Då jag har sparade pengar kan jag inte gå på socialbidrag. Visst kan jag förstå att soc ska gå till dom som har det sämst. Men varför ska jag straffas för att jag var ned om en olycka? Är inte en funktionsnedsättning illa nog? Dessutom behöver jag pengarna att leva på när jag tagit examen och ska söka jobb då studenter inte har rätt till a-kassa.

Jag kan inte se vem det här systemet gynnar. Just nu skapar det ju bara situationer där studenter blir sjukskrivna onödigt länge eller väljer att inte fortsätta studera och det blir ju kostsamt för samhället i långa loppet.

#heltsjukt

Sofia:

När jag var 22 år valde jag att studera som en återgång till ett friskt liv efter en tid som sjukskriven. Jag vet många som har gjort samma sak. Varför ska inte detta vara ett alternativ när man är sjukskriven? Jag fixade min så kallade "arbetsträning" helt på egen hand då detta var 2006. Vad jag vet har studier som återgång till aktivitet ännu inte gjorts till en möjlighet såhär 8 år senare...? Det tycker jag är riktigt sorgligt och bidrar till att man sätter en skamstämpel på de som "inte klarat av att jobba". Förbättra möjligheterna för folk att kunna bli friskare genom studier och ha inte sämre villkor för studenter än för arbetstagare!

#heltsjukt

Chrissy:

Körde slut på mig själv och fick huvudvärk konstant i ett par månader och blev slutligen sjukskriven då jag inte längre kom upp ur sängen. 30 dagars karens och förlora möjligheten att slutföra dessa studier då jag bl.a. läste en kurs som upptog 75% av terminen, något jag omöjligt kunde hinna ifatt. Resultatet blev arbetsansökan och arbetslöshet efter sjukskrivningens slut och nästan ett halvårs väntan på återupptagning av studier.

Jag kände mig helt och hållet utanför all gemensamhet och hjälp som annars räknas till vårt Sverige. Jag kände mig helt utanför allt och alla. För jävligt rent ut sagt!

#heltsjukt

” Det var först då, när jag redan missat tentor och hamnat på botten, som jag ens fick reda på att möjligheten till sjukskrivning fanns. Under mina tre år på universitetet, kantade av spretiga resultat och avhoppningar, hade jag aldrig fått den informationen innan.”

Marcus:

Jag har länge lidit av borderline- och ångestproblematik, kombinerat med tvångstankar och sömnsvårigheter. Hösten 2013 började jag studera historia, men blev snabbt stressad av tentorna en gång i månaden och av pressen till socialt engagemang. Jag missade flera tentor på grund av mina sömnproblem och i december tog också min relation med min sambo slut när jag föll ned i ett svart hål av ångest, depression och självhat. Det var först då jag orkade, med stor hjälp av närstående, att söka vård. Köerna var långa och jag fick inte tid någonstans. När jag ringt runt flera gånger var det till sist en hjälpsam sjuksköterska som sade ”vi har tyvärr inga tider framöver, men sjukskriv dig, så vet du i alla fall att du har en inkomst!”

Det var först då, när jag redan missat tentor och hamnat på botten, som jag ens fick reda på att möjligheten till sjukskrivning fanns. Under mina tre år på universitetet, kantade av spretiga resultat och avhoppningar, hade jag aldrig fått den informationen innan.

Jag sjukskrev mig direkt, och till slut fick jag även tid hos psykiatriker för att få ett sjukintyg - två månader efter min sjukskrivning. Jag hade tur och fick fortfarande CSN eftersom att jag sökt CSN för helår och inte halvår. Jag vågar inte tänka på vad som hänt annars.

Nu är det mitten av April, och jag har fortfarande inte fått besked om min sjukskrivning. Däremot har jag fått besked från CSN att jag inte kommer att få mer studiemedel eftersom att jag inte tagit tillräckligt många poäng. Jag är nu frisk från min depression och har bara milda besvär. Jag får stöd och hjälp från vården, och skulle egentligen kunna återvända till studier på deltid - men det går inte. Ekonomiskt finns det ingen möjlighet för mig att klara mig på en deltidssjukskrivning eftersom att jag då inte får någon ersättning från försäkringskassan utan bara CSN för det jag studerar. Jag kan inte klara mig på 25, 50 eller ens 75% av CSN. Jag går back på fullt CSN, eftersom att bostad är väldigt dyrt i Lund. Jag kan heller inte återvända med lägre studietakt. Återvänder jag nu måste jag lämna in en lika lång och utförlig uppsats som mina klasskamrater, på samma datum. Bara det att när de haft tre månader på sig, kommer jag att ha tre veckor. Min sjukskrivning, om den går igenom, kommer att rädda mig för den här terminen.

Går inte sjukskrivningen igenom kommer jag inte att få CSN för de sommarkurser jag sökt. Då har jag ingen inkomst i sommar, och jag kommer att behöva flytta hem till mina föräldrar, trots att jag är 21 år gammal och fullt frisk.

#heltsjukt

Sanne:

Min berättelse börjar egentligen redan för 10 år sen när jag fick utskrivet mina första antidepressiva läkemedel. Men för att inte bli för långrandig tänker jag bara gå tillbaka 3 år, när jag blev deprimerad redan efter min första delkurs i Förskolläraryrket på Malmö Högskola.

Efter ett års i stort sett bara helvete på en folkhögskola där jag blev utfrysad och mobbad kunde inte min om än starka hjärna och person klara av mer. Jag inbillade mig själv att jag skulle klara av att läsa på högskola pga flera anledningar. 1) Jag befann mig nu i min hemstad med ett fantastiskt socialt nätverk. 2) Bor hos mina föräldrar och behöver inte oroa mig över ekonomi. 3) Ny skola, ny utbildning och nya klasskamrater. Men eftersom jag förvarat den värsta ångesten inom mig under så lång tid så hjälpte inte ens detta när vi fick vår första hemtenta (som dessutom skulle vara klar på 24 timmar).

Jag pratade först med min psykolog och kom överens om att jag skulle hoppa av utbildningen och sedan gå direkt till arbetsförmedlingen och skriva in mig, sen skulle vi ta det därifrån. Sagt och gjort. Pratar även med CSN för att fråga hur det blir nästa gång jag vill (men framförallt KAN) plugga. De säger att det blir inga problem, jag behöver inte ta igen några poäng eller så utan jag kan få studiemedel direkt. Försäkringskassan anser inte att jag är "sjuk nog", utan jag ska stå till "arbetsmarknadens förfogande". Detta trots att jag drabbats av medelsvår depression och generell + panikångest.

Från september 2012 till juni 2013 är jag diagnostiserad deprimerad och med dessa ångestsyndrom. Jag får hjälp av min psykolog och en

”Jag skulle alltså ha vetat redan innan jag började utbildningen om jag var för sjuk för att påbörja den.”

ångestgrupp jag går till, men också stjälp av arbetsförmedlingen och försäkringskassan. Tack vare en underbar grupp som kallades ”Unga Kvinnor” fick jag mod till mig att söka till universitetet för HT -14. De hjälpte mig även att bli av med min sociala fobi som utvecklats.

När jag nu kommer in på mitt förstahandsval Statsvetenskaplig Grundkurs är det också dags att söka studiemedel. Vad jag inte visste om var att de ändrat reglerna vid årsskiftet och jag är nu tvungen att ta 6 hp innan jag kan söka ens. Om jag inte har en giltig anledning för att jag inte tagit dem så att säga. Jag skickar in läkarintyg men får som svar ”Det går inte att se om du var sjuk redan när du började utbildningen, sen eftersom du inte var sjukskriven enligt försäkringskassan kan vi inte bevilja dig studiemedel.”. Jag skulle alltså ha vetat redan innan jag började utbildningen om jag var för sjuk för att påbörja den. Det tolkar jag som ”Försök inte komma igång eller bli frisk om du inte är 110% säker att du klarar av det.” Och det kan en ju aldrig vara! Sen dessutom använder de försäkringskassan som ”de som vet bäst” och inte mina läkare.

Detta leder till att jag får en enorm stress och ångest - nu kan jag inte betala varken min hyra eller min mat! Jag som precis har flyttat till en andrahandslägenhet i Lund för att verkligen flytta hemifrån och kunna leva studentliv, 24 år gammal! Den första tentan går inte alls. Jag har knappt någon näring i mig och all gammal ångest kommer tillbaka utöver den som nu finns för min brist på ekonomi. Alltså – jag måste vänta tills omtentan för att kunna ta mina jävla sex poäng. En månad till går och det är dags för omtentamen. Jag lyckas svara på

frågan med tillräckligt många ord. Dock inte fullt ut på den andra, jag saknar 150 ord. När jag får tillbaka resultatet står det "Du har väldigt bra analyser och eget/kritiskt tänkande. Du skriver även koncist vilket är eftersträvänsvärt. Men eftersom du inte har tillräckligt med ord på andra frågan så kan jag inte godkänna dig.". Jag får IG. Tror ni att jag blir mindre stressad och känner mindre ångest?

Det dröjer ända till mitten av december innan jag får sex poäng. När jag nu söker till CSN på nytt, undrar de om jag vill överklaga för hela terminen. Jag funderar på det men bestämmer mig till slut för att skita i det. Då har de skickat min ansökan fram och tillbaka flera gånger och en gång "glömt bort den" så jag får vänta en månad till. I februari får jag äntligen mitt studiemedel och retroaktivt för december-februari.

Nu börjar det bli krångel igen, men det är en annan historia. Vad jag vill säga med min historia är att SNÄLLA CSN lita på läkare som kan sina grejer, lita på att vi studenter blir inte mindre sjuka av pressen att vårt studiemedel kanske blir indraget om vi inte klarar en tenta eller en uppsats. Jag är privilegerad med snälla föräldrar som befinner sig i lägre medelklassen. Även andra vänner och bekanta som visat mig solidaritet och förståelse. De som inte har det? Vad tänker ni att de ska klara sig på? Säg inte "jobba extra" för det finns inte jobb så det räcker. Många börjar plugga just pga att de varit arbetslösa länge.

#heltsjukt

Anna:

Efter tredje barnen bestämde vi oss för 180 graders-sväng, jag bytte musiklärarkarriär mot läkarstudier. Jag har alltså studerat på universitet tidigare (12 terminer) och har därför inte längre möjlighet studiestöd. I och med att jag inte kan ta ut studiestöd nollas min SGI, trots att jag jobbat flera år. Jag bekostar min utbildning ur egen ficka, ingen hjälp från samhället (utöver ynnesten att få studera "gratis").

Hade jag däremot varit berättigad till studiestöd hade min SGI fått vara vilande, och jag hade kunnat ta ut vab när barnen är sjuka och föräldradagar under sommarledighet. Det känns bakvänt. Och mina föräldradagar brinner inne.

#heltsjukt

Fanny:

I december 2013 blev jag påkörd när jag var ute och cyklade. Jag landade i bilens vindruta men hade uppenbarligen "en helsikes tur". Vid tillfället trodde jag att jag kommit undan med ett blåslaget knä. Ett par dagar senare förstod jag att det rörde sig om en kraftig hjärnskakning och än senare, ledbandsskador.

Jag hade turen att det låg ett jullov mellan mig och hösttentan. Jag kan inte påstå att jag klarade den med bravur, men jag klarade den. Jag kan inte påstå att jag mår bra, men jag var åtminstone inte så sjuk att jag inte kunde studera... litegrann. Det var sagt att smärtorna, huvudvärken, illamåendet och yrseln skulle försvinna. Åtminstone så länge jag inte koncentrerade mig.

Sedan kom vårterminen och examensarbetet låg för dörren. Det var också då läkarbesöken blev till rutin. Jag skickades mellan läkare och sjukgymnaster - inte så sjuk att jag skulle bli sjukskriven på 100 %. Uppenbarligen Inte så frisk att jag kunde skriva examensarbete i 8 timmar per dag. Jag fick köpa mig till ett läkarintyg som sa att jag skulle dra ner på studietakten under vårterminen. Jag vet ännu inte om det kommer vara till hjälp om jag blir tvungen att skjuta på studierna.

Nu är det april. Jag är fortfarande inte helt frisk och enligt sjukvården, inte heller tillräckligt sjuk för att bli sjukskriven på heltid. Jag studerar, men inte lika hårt som jag skulle önska. Det kanske först är under sommaren "vila" blir ett verkligt ord... om tiden och pengarna finns.

#heltsjukt

Kajsa:

Blev sjukskriven för ett år sedan på grund av att jag höll på att köra slut på mig själv. Hade då huvudvärk dygnet runt och höll ett flertal gånger på att kollapsa och svimma helt på grund av stress och utmattning. Hade 30 dagars karens och var därefter borta i ett par månader, vilket blev en hel termins frånvaro då jag inte hade möjlighet att hinna ifatt på kursen för att jag inte kunde bli deltidssjukskriven och fortsätta. Fick istället börja söka arbete och frångå mina studier helt och hållet i ett halvår, och var utan sjukförsäkring under denna tid. Stress och oro, dålig ekonomi, som adderades på de problem jag redan hade med min hälsa.

Kände mig helt utanför allt skydd som Sverige i princip erbjuder alla andra och helt utanför all gemenskap. Det var som att ha slungats tillbaka i ett lagsystem som var aktuellt för flera och åter flera decennier sen där noll empati och förståelse fanns. Hur detta kan existera i Sverige idag är total och fullständig skam! Skulle jag haft ett arbetskontrakt påskrivet skulle jag fått ut det stödet till 80%, här kunde jag inte ens få en krona. Istället behövde jag arbeta.

#heltsjukt

”Hade 30 dagars karens och var därefter borta i ett par månader, vilket blev en hel termins frånvaro då jag inte hade möjlighet att hinna ifatt på kursen för att jag inte kunde bli deltidssjukskrivnen och fortsätta.”

Matilda:

Jag har varit sjuk under snart två år. Det finns ingen direkt diagnos på mig men det är en härlig kompost av utmattning och (eventuellt kronisk) depression. Jag mådde dåligt under hela HT12 men visste att det inte var tillräckligt för heltidssjukskrivning och kunde reglerna kring studiemedlet. Jag försökte få hjälp från sjukvården men de hade inte möjlighet att hjälpa mig eftersom jag inte mådde tillräckligt dåligt (också en helt sjuk grej, men en annan kampanj). Jag fick hjälp när jag nådde en punkt då det inte gick längre, då jag inte kunde gå till skolan för att ångesten och tröttheten var för stor. Jag blev då heltidssjukskriven i fyra månader (varav tre var sommarlov) och hade då ingen inkomst alls. Lyckligtvis hade jag besparingar att leva på och tagit tillräckligt med hp för att nöja CSN.

När terminen väl började igen och jag mådde bättre men inte tillräckligt bra fanns ju ingen ”mjukstart” att välja på utan det blev att köra heltidsstudier iom att tanken på att vara hemma hela dagarna då jag ändå mådde relativt bra kändes värre. Under det här läsåret (HT13/VT14) har mina studieresultat påverkats negativt iom att min hälsa blivit sämre pga ökad stress över att klara tillräckligt med hp (utöver mina ”riktiga” syndrom). Resultatet är alltså att jag fortfarande är sjuk, skulle behöva vara deltidssjukskriven (enligt min läkare), inte presterar på min ”vanliga” nivå i skolan och därmed inte lär mig tillräckligt.

#heltsjukt

Leontine:

Jag har SLE(även mer känt som Lupus på engelska). För ett år sedan fick jag ett skov med myocit, = muskelinflammation, i hela kroppen. Trots sjukintyg fick jag klart för mig att jag fick beviljat tre veckors sjukskrivning(= inget mer än ”vanlig” sjukskrivning), på grund av att jag inte kunde ange exakta dagar när jag inte kunnat studera, det gick alltså inte att säga att ”jag har varit sjuk 50%”. Detta innebär att det i systemet är samma sak att ha influensa i tre veckor som att få en kronisk sjukdom som leder till en så pass nedsättning att man har svårt att ta sig ur sängen och utföra vardagliga saker som att handla själv(och som tog över ett halvår att få tillbaka muskelstyrkan från, + medicinska behandlingar på det). Studenter är verkligen prioritet 0 i dagsläget! DAGS FÖR ÄNDRING! Om man vill satsa på en framtid för Sverige borde det vara självklart att ha rimliga situationer för studenter. Och dagens system är inte rimligt på något sätt. Jag känner mig rent ut sagt kränkt av ett system som inte tar min sjukdom på allvar och som inte ser studenter som ”riktiga” människor. Det känns också helt fel att det i praktiken hade varit mer gynnsamt för mig att sjukskriva mig på 100%, om jag hade varit medveten om dessa konstiga regler, trots att jag hade viss studieförmåga och ville studera. Dagens regler gynnar varken arbetsmarknaden eller studenterna, som jag ser det.. Verkligen HELT SJUKT!

#heltsjukt

Evelina:

Jag har valt att plugga på halvfart trots min sjukdom. Jag kan inte plugga på heltid, hur mycket jag än hade velat. Och tro mig - jag hade behövt det. För det tar dubbelt så lång tid för mig att ta min examen, och under tiden ska jag försöka överleva med halvt CSN.

Jag har valt att plugga på halvfart trots detta - för jag måste få känna att mitt liv har mening, att jag trots min sjukdom fortfarande har mål, att jag strävar efter någonting.

Vissa dagar känner jag att jag inte klarar det, att min sjukdom tar över och jag vill hoppa av. Jag klarar inte det ekonomiskt, och min psykiska hälsa tar stryk av den ofantliga oron och stressen som kommer med det.

Tänk om jag hade kunnat vart sjukskriven på den övriga halvan....

#heltsjukt

”Jag har valt att plugga på halvfart trots detta - för jag måste få känna att mitt liv har mening, att jag trots min sjukdom fortfarande har mål, att jag strävar efter någonting.”

Sandra:

Som en individ med en sjukdom/funktionshinder är man alltid rädd att bli sjukskriven - för tänk om FK beslutar att man inte alls är sjuk, man kan visst jobba, nä du får ingen sjukpenning.

Så säg att jag inte skulle klara av mina studier längre, och blir sjukskriven, och FK inte säger nej. Vart hittar jag då ekonomiskt stöd? A-kassan?

Jag pratade med A-kassan precis, och det visar sig att ram-tiden för hur ens ersättning kommer se ut kan skjutas bakåt i tiden om du studerat och/eller vart sjukskriven. Men bara om du vart student på heltid.

Om man som jag, som trots den ekonomiska skitsituationen ändå beslutar mig för att studera 50 % - för min sjukdom tillåter inte mig att plugga på heltid hur mycket jag än hade velat eller behövt! - så kan jag inte vara sjukskriven på resterande halva tid.

A-kassan berättade att man kan få halvtid som student överhoppad - om du vart sjukskriven på andra halvan.

Ok. Så jag är berättigad inkomstrelaterad a-kassa om jag varit sjukskriven 50% när jag studerat 50%. Men jag kan ju inte vara 50%

sjukskriven samtidigt som jag studerar 50%. Så hur ska jag någonsin kunna nå upp till de regler som A-kassan har?

Handläggaren från A-kassan var väldigt fin. Hon förstod min upprörande situation och föreslog att jag skulle kämpa vidare för min sak. Om jag orkade, sa hon. För det är inte säkert man har ork att kämpa mot instanserna som ska finnas där för att hjälpa en när man kämpar varje dag med sin sjukdom.

Detta är ytterligare en aspekt som heltsjukt, du, jag, regeringen måste gå vidare med. Det måste finnas ett samarbete mellan dessa instanser för oss som är sjuka - för vi kan inte alltid orka leta upp all denna information själva. Vi måste få veta att graden av vår sjukskrivning, graden av vårt studerande påverkar en eventuell A-kassa i framtiden.

Varför är det så svårt - ibland också omöjligt - att få vara sjuk som student? Varför ska vi behöva leva med den här ständiga oron? Varför kan inte vi få känna oss skyddade - så att vi kan få fokusera på att ta hand om oss själva, ta del av rehabilitering och ta oss tillbaka till våra liv?

#heltsjukt

Anna:

Jag har varit heltidssjukskriven för utmattningssyndrom i snart ett år. Nu börjar jag må bättre, och känner mig sugen att börja med någon slags arbetsträning. Men för att få hjälp med det måste jag avregistrera mig som student och skriva in mig på Arbetsförmedlingen. Då blir jag av med mitt CSN, och vet inte hur mycket ekonomiskt stöd jag får efter det. Eftersom mycket står på spel ville jag och min vårdkontakt boka in ett möte med Arbetsförmedlingen, för att få reda på vilket stöd de kan erbjuda. De svarade att de endast har möten med de som redan är inskrivna hos dem.

För att få arbetsträna måste jag alltså tacka nej till min enda inkomst, utan att veta vilket annat ekonomiskt stöd jag kan få, för att börja med en arbetsträning som jag inte har någon aning om hur den skulle se ut.

Jag är nog inte så sugen på att arbetsträna trots allt...

#heltsjukt

”Det finns ingen förståelse eller empati för studenters situation när allt brakar åt helvete. ”

Melinda:

Jag gick in i väggen 2010. Jag hade aldrig förut varit i nära kontakt med utbrändhet och visste inte vad det var. Jag trodde att jag var magsjuk. Jag kräktes när jag var bland folk. Endast inlåst på mitt rum kunde jag vara lugn. Jag fick panikångestattacker flera ggr om dagen. Men visste inte heller vad det var. Jag fick ta en taxi till studentsjukan efter att en kompis tipsat mig om att jag kunde vara utbränd. Där bröt jag ihop och fick ligga i ett rum i en timmes tid med en sköterska som höll min hand och försökte mata mig med frukt. Jag fick veta att jag var utbränd, fick tabletter och blev sjukskriven.

Jag har inte så gott minne av den perioden då jag var sjukskriven. Det enda jag visste var att jag var tvungen att fortsätta ta kurser för att få pengar av csn. Jag hade inte fått någon information från något håll om hur jag skulle göra. Bara att jag var tvungen att fortsätta ta kurser. Men jag kunde inte delta i kurserna. Tror att csn drog av från lånet men att det senare ströks då jag var sjukskriven. Hur som helst så slutade det med att csn tyckte att jag inte var sjuk nog för att inte kunna studera och slutade godkänna sjukintygen från läkarna.

Nu är jag frisk men kan inte fortsätta studera med bidrag då jag har 60 poäng som jag inte har godkänt i, då jag inte kunde studera för att jag var sjuk. Jag bestämde mig för att ge upp och flyttade tillbaka till mina föräldrar. Mitt framtida mål är att försöka sätta mig ned och börja rota

i härvan som jag då var för sjuk för att sätta mig in i. För att se om jag har en chans att kunna slutföra mina studier. Dock så verkar det som att jag måste finansiera studierna själv tills jag fått godkänt i de poäng csn anser att jag måste ta för att få rätt till bidrag igen. Och att studera samtidigt som man arbetar funkar inte så bra för den som en gång blivit skadad av en utbrändhet. Speciellt inte om det var det som gjorde att man blev utbränd från första början.

Jag vet fortfarande inte hur sjukförsäkringen för studenter fungerar för jag får panik så fort jag försöker sätta mig in i det, på grund av alla minnen. Blev tårögd när jag såg ert initiativ och tack för att ni tar upp dessa frågor! Jag och många andra i samma situation känner nog en sak gemensamt: att man blev bortglömd och gömd i ett hörn. Utlämnad till en byråkrati som inte fungerar. Tack igen för att ni tar upp kampen för studenternas rättigheter! Det har gett mig en ny styrka att någon dag kunna ta min examen.

#heltsjukt

Sarah:

Precis innan jag skulle börja mitt andra år på universitet så lyckades jag dra sönder mitt knä på sommarjobbet. Under hösten blev det vidare utredning och man upptäckte något mycket mer allvarligt i knät som man försökte åtgärda två gånger. I och med detta så började jag gå fel med foten för att lindra smärtan och efter många turer hos läkare, sjukgymnaster blev jag efter några år remitterad till smärtkliniken på Lunds universitetssjukhus. Äntligen fick jag träffa folk som trodde på min smärta och som kunde hjälpa mig. För att lära mig hantera min smärta så fick jag gå ett smärtrehabprogram som innebar att man behövde vara sjukskriven 25% under några månader för att detta var på måndagar.

Läkaren skickade remissen till försäkringskassan och jag hörde inte så mycket förrän efter ett tag, då det ringde en och undra de något och som sedan avslutade med att det inte skulle vara några problem att vara sjukskriven 25% trots att jag var student. Denna lycka blev kortvarig då det ca en vecka senare ringde en helt annan (våldigt otrevlig sådan också) person från försäkringskassan som sa att det gick absolut inte att vara sjukskriven 25%, det var allt eller inget. Sen att jag försökte förklara att jag kommer må ännu sämre av att inte kunna gå i skolan över huvudtaget hjälpte inte ett dugg och därmed fick jag ta valet att inte kunna sjukskriva mig, bara för att jag var student! Tur nog så pratade jag med skolan och där lyckades vi lösa det ändå, men det tillkom extra mycket ångest (och kanske rentutav längre rehabiliteringstid) på grund av detta. Nu är jag inte student längre, men det ska tusan med vara en självklarhet att man ska kunna få vara deltidssjukskriven med mera, det är dags att det börjar göras något. Tack till er som tar initiativ till detta!

#heltsjukt

Johanna:

En vän till mig hittades mördad bara dagar innan terminsstart. I mitt chockade tillstånd var jag oförmögen att göra något alls under de två första kurserna. Till slut klarade jag inte mer och insåg att jag behövde hjälp att ta mig ur mitt deprimerade tillstånd. Alla försök att få kvalificerad hjälp ledde ingenstans och jag fick efter flera veckor tillslut några samtal hos studenthälsan. Hade jag varit självmordsbenägen hade jag varit död nu.

Det finns ingen förståelse eller empati för studenters situation när allt brakar åt helvete. Alla tror att det är så lätt att bara ta en paus i studierna. Nej det är inte lätt. En student behöver äta precis som andra och vill veta att det finns ett skyddsnet om man blir sjuk. Vi är inga supermänniskor. Vi är inte heller sorglösa barn som kan betala hyran med kottar och köpa mat för stenar. Ge oss en human sjukförsäkring så att vi kan fokusera på att snabbt bli klara med studierna så att vi sen kan ge igen till samhället när vi starka och friska kommer ut på arbetsmarknaden.

#heltsjukt

Sjuk-
försäkrings-
systemet
för studenter
är helt sjukt.

#heltsjukt

Sjukförsäkringssystemet
för studenter
är helt sjukt.

#heltsjukt